

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΚΣΥΓ- ΧΡΟΝΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ *

Υπό τοῦ κ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΔΑΛΑΜΑΓΚΑ
Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου

Καὶ πρὸ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, κυρίως, ὅμως, εὐθύς μετὰ τὴν λῆξιν αὐτοῦ, παρατηρεῖται, εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς χώρας, μολονότι εἰς διάφορον βαθμὸν εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν, ἐντονωτέρα παρέμβασις τοῦ Κράτους εἰς τὴν ρύθμισιν τῶν οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν σχέσεων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξασφαλίσεως ταχυτέρου ρυθμοῦ ἀνάδου τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς θεμελιώσεως συνθηκῶν προαγουσῶν τὴν σταδιακὴν βελτίωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν λαῶν καὶ τὴν ἠδξημένην συμμετοχὴν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ.

Ἡ κρατικὴ παρέμβασις ἐκδηλοῦται, κυρίως, διὰ τῆς καταρτίσεως μακροχρονίων προγραμμάτων οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, τὰ ὅποια προσδιορίζουν, τρόπον τινά, τὸν βαθμὸν καὶ τὴν ἔντασιν τῆς προσπάθειάς τῶν φορέων τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ τομέως πρὸς πραγματοποίησιν τῶν ἀνωτέρω σκοπῶν.

Παρ' ἡμῖν κατηρτίσθη καὶ ἐκτελεῖται τὸ πενταετὲς πρόγραμμα οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως (1960—64) τοῦ ὁποίου διανύομεν, ἤδη, τὸ προτελευταῖον ἔτος, γίνονται δὲ αἱ δέουσαι προεργασίαι διὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ δευτέρου πενταετοῦς, τὸ ὅποion, ὡς πρὸς ὠρισμένα σημεῖα, θὰ ἀναφέρεται εἰς προοπτικὰς δεκαετίας.

Οἱ κύριοι ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ τοῦ ἑλληνικοῦ προγράμματος συνοψίζονται εἰς:

- 1) τὴν αὔξησιν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος
- 2) τὴν δημιουργίαν νέων ἀπασχολήσεων εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τῆς οἰκονομίας, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς μειώσεως τῆς ἀνεργίας καὶ τῆς ὑποαπασχολήσεως,
- 3) τὴν αὔξησιν τῆς ἀνταγωνιστικότητος τῶν παραγωγικῶν μονάδων τῆς Χώρας, ἐν ὅψει εὐρύτερας συμμετοχῆς τῆς Ἑλλάδος τόσον εἰς τὸ διεθνὲς ἐμπορion ὅσον καὶ εἰς τὴν διαδικασίαν ὀλοκληρώσεως τῆς εὐρωπαϊκῆς οἰκονομίας,
- 4) τὴν ἐφαρμογὴν πολιτικῆς περιφερειακῆς ἀναπτύξεως, ἀποσκοπούσης τὴν μείωσιν τῶν ὑφισταμένων σήμερον διαφορῶν βιοτικοῦ ἐπιπέδου καὶ παραγωγικότητος μεταξὺ τῶν διαφόρων περιφερειῶν τῆς Χώρας.

Ἡ πραγματοποίησις τῶν ἐν λόγῳ σκοπῶν προϋποθέτει μίαν ἐντονὸν προσ-

*) Ὁμιλία γενομένη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κέντρον Παραγωγικότητος τὴν 16ην Σεπτεμβρίου 1963, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Ε' Σεμιναρίου Ἐπιμορφώσεως Ὑπαλλήλων τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου τοῦ Κράτους.

πάθειαν τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου τομέως, ἡ ὁποία καθίσταται ἔτι σημαντικώ-
 τέρα, ἐὰν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἅφ' ἑνὸς μὲν ἢ ὑπαρξίς μεγάλου ἀριθμοῦ ἀνέργων καὶ
 ὑποαπασχολουμένων, ἅφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἀνάγκη ἐπιταχύνσεως τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ
 τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας καὶ τῆς δημιουργίας ἰσχυροῦ παραγωγικοῦ μηχανισμοῦ.

Ὡς γνωστόν, ἡ κυβερνητικὴ οἰκονομικὴ πολιτικὴ ἠκολούθησε δύο βασικάς
 κατευθύνσεις ἦτοι :

α) τῆς πραγματοποιήσεως, ἐκ μέρους τοῦ Κράτους, ἔργων οἰκονομικῆς ὑπο-
 δομῆς (ὡς ὁ ἐξηλεκτρισμός, αἱ συγκοινωνίαι, τὰ ἔργα ἐγγείου βελτιώσεως, ἡ
 ἐκπαίδευσις, κλπ.) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς δημιουργίας εὐνοϊκῶν συνθηκῶν, ἐπιτρεπουσῶν
 τὴν ταχεῖαν ἀνάπτυξιν τῶν παραγωγικῶν δραστηριοτήτων,

β) τῆς υἰοθετήσεως κινήτρων, φορολογικοῦ, πιστωτικοῦ κλπ. χαρακτῆρος,
 πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας.

Κατὰ πόσον αἱ ἐπιτεύξεις τοῦ προγράμματος ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς
 προσδοκίας δὲν εἶναι θέμα τῆς παρουσίας ὁμιλίας, εἶναι ὅμως γνωστόν εἰς τοὺς
 παρακολουθοῦντας ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ὅτι πλεῖσται ὅσαι δυσχέ-
 ρειαι ἐδέχθησαν ὅπως ὑπερπηδηθοῦν, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ σχετικαὶ μὲ τὴν χρηματο-
 δότησιν αὐτοῦ δὲν ὑπῆρξαν αἱ μεγαλύτεραι, καθὼς ἐπίσης, αἱ ἀναφερόμεναι εἰς
 τοὺς διαφόρους φορεῖς αὐτοῦ δὲν ὑπῆρξαν αἱ μικρότεραι.

Πράγματι, ἐνῶ εἰς τὰς προηγμένας οἰκονομίας ἡ κατάρτισις προγραμμα-
 τῶν οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν δὲν δημιουργεῖ βασικά προ-
 βλήματα, δεδομένου ὅτι αὗται διαθέτουν, πέραν τῶν ἀπαιτουμένων γενικῶν
 προϋποθέσεων, ὑψηλὰ ὀργανωτικὰ καὶ τεχνολογικὰ ἐπίπεδα, εἰς τὰς ὑποανάπτυ-
 κτοὺς χώρας ἡ τὰς εἰς φάσιν οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως εὐρισκομένας τοιαύτας, ἡ
 κατάρτισις προγραμμάτων οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως καί, κυρίως, ἡ ἐκτέλεσις
 αὐτῶν προσκρούει, οὐχὶ μόνον, εἰς τὰς γνωστὰς ἀδυναμίας οἰκονομῶν ὑπανα-
 πτύκτου τύπου ἀλλὰ, κυρίως, εἰς τὴν ἑλλειψιν τῶν καταλλήλων φορέων καὶ τὰ
 χαμηλὰ τεχνολογικὰ ἐπίπεδα αὐτῶν.

Ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις συνδέεται στενῶτα μὲ τὴν τεχνολογικὴν πρόο-
 δον. Αἱ ἤδη προηγμένα χώραι, ἐπραγματοποίησαν τὴν οἰκονομικὴν τῶν ἀνά-
 πτυξιν διὰ βραδείας ἐξελίξεως, ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν βαθμιαίαν προαγωγήν
 τῆς τεχνολογίας, ἀρξαμένην ἀπὸ τοῦ 18ου αἰῶνος περίπου.

Σήμερον ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἀνεπτυγμένων, ἡμιανεπτυγμένων καὶ ὑπανα-
 πτύκτων χωρῶν, ἐκδηλουμένη ὡς διαφορὰ οἰκονομικοῦ πλοῦτου καὶ κατὰ κεφα-
 λὴν εἰσοδήματος εἶναι, ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει, διαφορὰ τεχνολογικοῦ ἐπιπέδου.

Ἡ τεχνολογικὴ πρόοδος καὶ ἡ βελτίωσις τῶν μεθόδων ὀργανώσεως εἶναι
 ἐκείνη, ἡ ὁποία ὠδήγησεν εἰς τεραστίαν αὐξήσιν τῆς παραγωγικότητος τῆς ἐργα-
 σίας καὶ κατέστησε δυνατὴν τὴν ἐκμετάλλευσιν πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν, αἱ
 ὁποῖαι παρέμενον ἄλλοτε ἀχρησιμοποίητοι.

Ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις εἶναι, ἀκριβῶς, ἡ διαδικασία συσσωρεύσεως
 πραγματικοῦ κεφαλαίου, ἡ πρόωθουμένη διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐξελισσομένων
 τεχνικῶν καὶ ὀργανωτικῶν μεθόδων, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν αὐξήσιν τῆς παραγω-
 γικότητος καί, συνεπῶς, τοῦ εἰσοδήματος καὶ τῶν ἐπενδύσεων.

Αἱ ὑπανάπτυκτοι χώραι εὐρίσκονται σήμερον εἰς ἐξαιρετικῶς πλεονεκτικὴν

θέσιν, ἐν συγκρίσει πρὸς ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο αἱ ἤδη ἀνεπτυγμέ-
ναι χώραι κατὰ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρχισεν ἡ οἰκονομικὴ των ἀνάπτυ-
ξις. Τοῦτο δὲ διότι αἱ ὑπανάπτυκτοι χώραι δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ δημιουρ-
γήσουν ἐξ ὑπαρχῆς, ἀλλὰ δύνανται νὰ χρησιμοποιήσουν ὀλόκληρον τὴν ἐπιστη-
μονικὴν πρόοδον καὶ τὴν συσσωρευμένην τεχνικὴν καὶ ὀργανωτικὴν πείραν τῶν
προηγμένων χωρῶν.

Τοῦτο, ὅμως, δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ἀξιοποίησις τῶν ὑφισταμένων, ἤδη, τεχνο-
λογικῶν ἐπιτευγμάτων καὶ ὀργανωτικῶν μεθόδων δύνανται νὰ πραγματοποιηθῆ
αὐτομάτως.

Ἡ ἀφομοίωσις καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐκμετάλλευσις ξένων γνώσεων καὶ ξένης
τεχνολογίας ἀπὸ τὰς ὑπαναπτύκτους χώρας ἀπαιτεῖ ἐπίμονον καὶ συστηματικὴν
προσπάθειαν ἐκ μέρους αὐτῶν.

Ἐάν, εἰς τὴν πρώτην τουλάχιστον φάσιν τῆς ἀναπτύξεώς των, ἡ πρόοδος
των δὲν προϋποθέτει διάνοξιν νέων ὀριζόντων ἀπὸ τὰς ἰδίας εἰς τὸ ἐπιστημονι-
κὸν καὶ τεχνικὸν πεδίον, προϋποθέτει, ὅμως, τὴν δημιουργίαν φορέων τῶν γνώ-
σεων αὐτῶν.

Αἱ ὑπανάπτυκτοι χώραι ὀφείλουν νὰ προσαρμόσουν τὰς τεχνικὰς μεθόδους
καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν συνθήκας καὶ νὰ
ἀναπτύξουν τὰς ὀργανωτικὰς καὶ τεχνικὰς ἰκανότητας τοῦ ἀνθρώπινου συντελε-
στοῦ τῆς παραγωγῆς, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀξιοποίησις τῆς ξένης
συσσωρευμένης γνώσεως. Ἡ πραγματοποίησις τῶν σκοπῶν αὐτῶν ἀπαιτεῖ μεγά-
λην προσπάθειαν, διότι ἀναφέρεται εἰς ὀλόκληρον τὸν ἐργαζόμενον πληθυσμὸν.

Οὐδεὶς προγραμματισμὸς δύνανται νὰ θεωρηθῆ ὡς πραγματικὸς οὔτε δύνα-
ται νὰ ἔχη πιθανότητα ἐπιτυχίας ἐφ' ὅσον δὲν προβλέπει εἰς τὸν προσήκοντα
βαθμὸν περὶ τῆς συστηματικῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ πληθυσμοῦ εἰς τὴν νεωτέραν
τεχνολογίαν καὶ τὰς νεωτέρας μεθόδους ὀργανώσεως. Τὸ γεγονός δὲ ὅτι ἡ τεχνι-
κὴ ἐκπαίδευσις ἀρχίζει νὰ ἀποδίδῃ τοὺς πρώτους της καρπούς, μετὰ παρέλευσιν
ὀρισμένων ἐτῶν, καθιστᾷ ἐπιτακτικώτερον τὴν ὑψηλὴν προτεραιότητα τῆς ἐκπαι-
δεύσεως ἐντὸς τοῦ γενικωτέρου προγράμματος οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως.

Ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, ὡς προ-
βλήματος, κυρίως, ἐξευρέσεως κεφαλαίων εἶναι ἐντελῶς μονομερῆς καὶ εἰς τοῦτο
ὀφείλεται ἡ μικρὰ ἀπόδοσις τῶν καταβληθειῶν προσπαθειῶν εἰς πολλὰς ὑπα-
ναπτύκτους χώρας.

Ἡ σημασία τῆς τεχνικῆς μορφώσεως διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν καθυστερημέ-
νων οἰκονομιῶν ἀποδεικνύεται περισσότερον βαρύνουσα, ἐὰν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν
ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ ἀνεπτυγμένοι χώραι ἀντιμετωπίζουν προβλήματα ἀνεπαρκείας
ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν στελεχῶν καὶ ἀνωτέρου ἐπιπέδου εἰδικευμένου ἐργα-
τικῶν δυναμικοῦ, τοῦτο δὲ διότι, μεταπολεμικῶς, ἡ σημασία τοῦ τεχνικοῦ καὶ
ὀργανωτικοῦ παράγοντος εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς παραγωγῆς ἔχει ἀξηθῆ σημαν-
τικῶς, λόγῳ τοῦ ραγδαίου ρυθμοῦ τῆς τεχνικῆς προόδου. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν νέων
μεθόδων εἰς τὴν παραγωγὴν ἐπεκτείνεται ἀπὸ τομέως εἰς τομέα καὶ ἀπὸ χώρας
εἰς χώραν καὶ ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ ἐπιχειρήσεων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ ἐθνικῶν
οἰκονομιῶν, λαμβάνει τὴν μορφήν συναγωνισμοῦ διὰ τὴν μεγαλυτέραν δυνατὴν

ανάπτυξιν τῆς τεχνικῆς καὶ ἀξιοποιήσιν αὐτῆς εἰς τὴν παραγωγικὴν διαδικασίαν. Ἐτερος, ἐπίσης, οὐσιώδης λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ σημασία τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ ὀργανωτικῆς ἐργασίας ἔχει αὐξηθῆ μεταπολεμικῶς, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἡ οἰκονομικὴ ἐξέλιξις κατευθύνεται εἰς πολὺ μεγαλυτέραν ἔκτασιν ἢ ἄλλοτε ὑπὸ τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς, βασικὴ ἐπιδιώξις τῆς ὁποίας εἶναι ἡ μεγαλυτέρα δυνατὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἐπίτευξις τῆς μεγίστης κοινωνικῆς εὐημερίας.

Ἡ καθοδηγητικὴ παρέμβασις τοῦ Κράτους εἰς τὴν οἰκονομίαν, ἐκδηλουμένη, οὐχὶ μόνον διὰ τῆς δημιουργίας προϋποθέσεων καὶ κινήτρων, ἀλλ' ἀκόμη καὶ διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας συμμετοχῆς εἰς τὴν παραγωγικὴν δραστηριότητα, ἀσκεῖται διὰ μέσου φορέων, ἢ συγκροτήσεως τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖ κατάλληλον ἐπιστημονικὸν καὶ τεχνικὸν προσωπικὸν καὶ ἀποτελεσματικὰς ὀργανωτικὰς μεθόδους.

Ὁ παράγων «διοικήσεως», τοῦτέστιν, ἀποκτιᾷ ὅλον ἐν καὶ περισσότερον ἀποφασιστικὴν σημασίαν διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐξέλιξιν.

Ἡ ὑπαρξις καλῶς λειτουργούντος διοικητικοῦ μηχανισμοῦ ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἀσκήσιν οἰκονομικῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικοῦ προγραμματισμοῦ καθὼς καὶ διὰ τὴν ἄμεσον συμμετοχὴν τοῦ κράτους εἰς δραστηριότητας προωθούσας τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν. Ἡ ἀνάγκη ἀποκτήσεως ἰκανοποιητικοῦ διοικητικοῦ μηχανισμοῦ ἔχει τονισθῆ κατ' ἐπανάληψιν, ἀπὸ Ἑλλήνων καὶ ξένους εἰδικούς. Ἡ ἀνεπάρκεια εἰς τὸν τομέα αὐτόν, ἡ ὁποία εἶναι αἰσθητὴ περισσότερον ἴσως ἢ εἰς οἰονδήποτε ἄλλον τομέα, ὀφείλεται εἰς διαφόρους παράγοντας, μεγάλως, ὅμως, ἔχει συντελέσει εἰς αὐτὴν καὶ ἡ ἔλλειψις συστήματος εἰδικῆς ἐκπαιδεύσεως διοικητικῶν στελεχῶν, τόσον ἀνωτέρων ὅσον καὶ κατωτέρων.

Ἡ ἀνάγκη ἀναδιοργανώσεως καὶ ἐκσυγχρονισμοῦ τοῦ διοικητικοῦ μηχανισμοῦ τῆς Χώρας διὰ τῆς καταλλήλου, κυρίως, ἐκπαιδεύσεως τῶν διοικητικῶν στελεχῶν εἰς τὰς συγχρόνους μεθόδους καὶ συστήματα διοικήσεως, καθίσταται τοσοῦτον ἐπιτακτικώτερον, καθόσον εἰς τὰς πλείστας ἐκ τῶν χωρῶν τῆς Δυτ. Εὐρώπης, μετὰ τῶν ὁποίων συνεδέθη ἡ Ἑλλάς διὰ τῆς συμφωνίας τῶν Ἀθηνῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὰ Κράτη τοῦ Ἀγγλοσαξωνικοῦ κόσμου, λειτουργοῦν ἀπὸ μακροῦ, ἐπὶ πανεπιστημιακοῦ ἐπιπέδου, σχολαὶ δημοσίας διοικήσεως ὡς καὶ πλείστα εἰδικὰ τμήματα μονοετοῦς φοιτήσεως ἢ καὶ μακροτέρας, διὰ τὴν ἐπιμόρφωσιν τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων.

Διὰ νὰ μὴ ἐπεκτείνωμαι, ἀναφέρω μόνον τὸ λαμπρὸν παράδειγμα τῆς Γαλλικῆς Ἐθνικῆς Σχολῆς Διοικήσεως (École Nationale d'Administration).

Εἰς πολλὰς ἐπίσης ξένας χώρας, οὐδεμία προαγωγή εἰς ἀνώτερον βαθμὸν πραγματοποιεῖται, εἰμὴ μόνον κατόπιν αὐστηρῶν ἐξετάσεων διὰ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ἡ προπαρασκευὴ καὶ ἡ ἰκανότης τῶν διοικητικῶν στελεχῶν, ἰδίᾳ τῶν ἀνωτέρων, περὶ τὸν χειρισμὸν τῶν συγχρόνων θεμάτων τῆς διοικήσεως.

Παρ' ἡμῖν ἔχει υἱοθετηθῆ ἀπὸ μακροῦ ἀνάλογον σύστημα εἰς τὸ Στρατεύμα, ἔνθα, μετὰ τῶν δι' ἀνώτερον βαθμὸν ἀπαιτουμένων προσόντων εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἀποφοίτησις ἐξ εἰδικῶν, κατὰ περίπτωσιν καὶ βαθμὸν, Σχολῶν.

Ἡ ἐπέκτασις καὶ γενίκευσις τοῦ συστήματος εἰς τὴν δημοσίαν διοίκησιν καὶ ἡ ἴδρυσις τῆς μελετωμένης Ἐθνικῆς Σχολῆς Διοικήσεως, φρονῶ, ὅτι θὰ συνέβαλε σημαντικῶς εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Ἄλλ' ἐὰν ἐπιτακτικὸν προβάλλῃ τὸ καθῆκον τῆς δημιουργίας στελεχῶν ἀνωτέρου ἐπιπέδου δι' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς δημοσίας διοικήσεως, ἐπιτακτικώ- τερα ἀκόμη παρίσταται ἡ ἀνάγκη ἐκσυγχρονισμοῦ καὶ ἀνυψώσεως τοῦ πνευματι- κοῦ καὶ ἐπαγγελματικοῦ ἐπιπέδου τῶν οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων καὶ δὴ τῶν τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου τοῦ Κράτους.

Τὸ Γενικὸν Λογιστήριον τοῦ Κράτους, ὑπεύθυνος φορεὺς κατὰ τὸ μείζον μέρος τῆς δημοσιονομικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ δημοσίου χρέους πολιτικῆς, ἀπο- δίδει ἰδιάζουσαν σημασίαν εἰς τὴν δημιουργίαν στελεχῶν, ἱκανῶν νὰ συλλαμβά- νουν τὰ σύγχρονα προβλήματα τῆς οἰκονομίας, νὰ συνειδητοποιοῦν τὰς ἐπιδιώ- ξεις τῆς οἰκονομικῆς καὶ δημοσιονομικῆς πολιτικῆς, νὰ παρακολουθοῦν τὰς διε- θνεῖς οἰκονομικὰς ἐξελίξεις καὶ τὰς ἐπιπτώσεις, αἵτινας δημιουργοῦν ἐπὶ τῆς ἑλλη- νικῆς οἰκονομίας αἱ διεθνεῖς ἐνοποιήσεις καὶ ἀνακατατάξεις ὡς καὶ αἱ μεταβολαὶ εἰς τὴν διεθνή οἰκονομικὴν δομήν.

Πρὸς θεραπείαν τῆς ἀνάγκης αὐτῆς καὶ παραλλήλως πρὸς σειρὰν ἄλλων ἀποφάσεων, οἵα ἡ ἀποστολὴ πρὸς μετεκπαίδευσιν ὑπαλλήλων εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἢ δωρεὰν χορήγησις, εἰς σημαντικὸν ἀριθμὸν ὑπαλλήλων, συγγραμμάτων καὶ ἐπιστημονικῶν περιοδικῶν, ὁ ἐμπλουτισμὸς τῆς βιβλιοθήκης αὐτοῦ διὰ συγχρό- νων οἰκονομικῶν καὶ δημοσιονομικῶν συγγραμμάτων, τὸ Γενικὸν Λογιστήριον τοῦ Κράτους ὠργάνωσεν, ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Παραγωγικότητος, σειρὰν σεμιναρίων, εἰς τὰ ὁποῖα προσεκλήθησαν ὅπως διδά- ξουν ἐπιφανεῖς ἐπιστήμονες.

Τὸ Γενικὸν Λογιστήριον τοῦ Κράτους ἀποδίδει ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὸν διὰ τῶν σεμιναρίων ἐμπλουτισμὸν καὶ ἐκσυγχρονισμὸν τῶν γνώσεων τῶν στελεχῶν αὐτοῦ, θεωρεῖ δὲ τὴν ἀνελλιπῆ παρακολούθησιν αὐτοῦ ἐκ μέρους τῶν ἐπιλεγέντων ὅπως παρακολουθήσουν τοῦτο, ὡς καθῆκον αὐτῶν οὐχὶ μόνον ἐναντι τοῦ Κράτους γενικώτερον καὶ τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῶν εἰδικώτερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντι αὐτῶν τῶν ἰδίων.

Περαίνων, ὀφείλω νὰ ἐκφράσω τὴν ἱκανοποίησιν ἀλλὰ καὶ τὰς θεομὰς εὐχα- ριστίας μου πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Κέντρον Παραγωγικότητος διὰ τὴν θετικὴν καὶ λίαν ἀξιόλογον συμβολήν του εἰς τὴν ἀναληφθεῖσαν προσπάθειαν ἐπιμορφώσεως τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου τοῦ Κράτους.

Ἐκτιμῶντες πλήρως τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν μέχρι σήμερον γόνιμον δρᾶσιν αὐτοῦ, εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς, εὐχόμεθα ὅπως ἡ ἐπιτυχία συνοδεύῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ.